

economics/2014/05/26/ukraines-poroshenko-faces-economic-challenges-after-election-victory/.

16. Talley I. Ukraine's Top Diplomat Applauds Sanctions, Seeks New Ideas on Security [Electronic resource] / Ian Talley // The Wall Street Journal. – 2014. – Mode of access: <http://blogs.wsj.com/washwire/2014/07/30/ukraines-top-diplomat-applauds-sanctions-seeks-new-ideas-on-security/>.

17. Tucker J. What you need to know about Ukraine [Electronic resource] / Joshua Tucker // The Washington Post. – 2014. – Mode of access: <https://www.washingtonpost.com/news/monkey-cage/wp/2014/02/18/what-you-need-to-know-about-ukraine/>.

18. Valeriano B. Yes, Ukraine is still in crisis. Would becoming a 'buffer state' help? [Electronic resource] / Brandon Valeriano // The Washington Post. – 2015. – Mode of access: <https://www.washingtonpost.com/blogs/monkey-cage/wp/2015/07/13/yes-ukraine-is-still-in-crisis-would-becoming-a-buffer-state-help/>.

Vysotskyi O. Y., doctor of political sciences, professor, professor of Department of International Relations of Oles Honchar Dnipropetrovsk National University (Ukraine, Dnipro), vysalek@gmail.com

Lukianenko A. P., bachelor of international information, a graduate of Oles Honchar Dnipropetrovsk National University (Ukraine, Dnipro), LAF13@i.ua

The image of Ukraine in the mirror of the American media: the features of positive and negative positioning

The purpose of this article is to determine the specifics of positive and negative positioning of the image of Ukraine in the mass media of the United States in 2013–2015.

Methodological basis of the study was the content analysis, the essence of which is to transfer massive textual information into quantitative indicators with their subsequent statistical processing.

Among the results of the study it should be noted such ones. It was found that a positive image of Ukraine in the quality press, the US was mainly due to the strengthening of civil society and the ability of the political leadership of Ukraine to make concessions and to listen to the influential international community. The article substantiates the idea that the strengthening of positive image of Ukraine in the American press was determined by that how the events in Ukraine consistent with American values. There putting forward the thesis that the positive perception of Ukraine by the Americans largely depends on how the actions of Ukrainian politicians and the reaction of the citizens of Ukraine will be perceived through the prism of American values and normative perception.

Keywords: image, positioning, American media, world public opinion, Ukraine, crisis, Russian aggression, future.

Высоцкий А. Ю., доктор политических наук, профессор, профессор кафедры международных отношений, Днепропетровский национальный университет им. Олеся Гончара (Украина, Днепр), vysalek@gmail.com

Лукьяненко А. Ф., бакалавр по специальности «международная информация», выпускница, Днепропетровский национальный университет им. Олеся Гончара (Украина, Днепр), LAF13@i.ua

Образ Украины в зеркале американских медиа: особенности позитивного и негативного позиционирования

Цель статьи состоит в том, чтобы определить специфику позитивного и негативного позиционирования образа Украины в средствах массовой информации США в 2013–2015 гг.

Методологической основой исследования стал контент-анализ, сущность которого заключается в переводе массовой текстовой информации в количественные показатели с последующей статистической их обработкой.

Среди результатов исследования следует отметить следующие. Было выяснено, что положительное отражение образа Украины в качественной прессе США в основном было связано с активизацией гражданского общества и способностью политического руководства Украины идти на уступки и прислушиваться к мнению влиятельного международного сообщества. Была обоснована мысль, что укрепление положительного образа Украины в американской прессе определялось тем, насколько события в Украине соответствовали американским ценностям. Был выдвинут тезис, что позитивное восприятие Украины американцами во многом зависит от того, как будут восприниматься поступки украинских политиков и реакции на них граждан Украины через призму американского ценностно-нормативного восприятия.

Ключевые слова: образ, позиционирование, американские медиа, мировое общественное мнение, Украина, кризис, российская агрессия, будущее.

* * *

УДК 351.865.

Вонсович О. С., кандидат политических наук, доцент кафедры международных отношений, ПрАТ «Українсько-Польський вищий навчальний заклад «Центрально-Європейський університет» (Україна, Київ), sefinrof@ipnet.ua

СТРАТЕГІЧНИЙ ОБОРОННИЙ БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНИ ДО 2020 Р.: АНАЛІТИЧНІ ОЦІНКИ

Метою даної статті є подання аналітичних оцінок Стратегічного оборонного бюлетеня України до 2020 р. Під час написання статті, автором були використані наступні методи: аналіз, синтез, порівняння, індукція, дедукція. Основні одержані висновки полягають в наступному: перед тим, як починати реалізувати положення Стратегічного оборонного бюлетеня України, потрібно здійснити ряд внутрішніх складних перетворень та реформ, і лише після детального аналізу їх практичних результатів можна приступати до його імплементації; співставлення заявлених у Бюлетені реформаторських кроків із нинішньою ситуацією свідчить про неможливість повноцінної реалізації даного документу; перш ніж починати імплементацію Стратегічного оборонного бюлетеня, потрібно чітко усвідомити терміни, можливості структур, відповідальних за здійснення реформ, обсяги фінансування, реальні та потенційні обсяги ресурсної бази та інші чинники. Лише за таких умов буде мати місце практична доцільність реалізації даного документу.

Ключові слова: реформи, оборонна галузь, проблеми, співробітництво, аналітичні оцінки.

Основною проблемою, яку досліджує автор в даній статті, – є аналіз основних змістових положень Стратегічного оборонного бюлетеня України до 2020 р. в контексті проведення реформи в оборонній галузі. Такими, які раніше не були достатнім чином обгрунтовані, видаються наступні аспекти: аналітичний підхід щодо оцінки головних положень Бюлетеня, співставлення задекларованих принципів із реальною ситуацією в Україні на сьогоднішній день, надання рекомендацій щодо покращення процесу реформування оборонного сектору, виявлення «слабких сторін» процесу імплементації Стратегічного оборонного бюлетеня та ряд ін.

В статті автором були використані нормативно-правові акти України, аналітичні документи, матеріали ЗМІ. Також була використана зарубіжна праця А. Альбуркера та Дж. Хеденскога, в якій було подано детальну характеристику ситуації в оборонній сфері України для визначення ключових потреб у реформуванні даної галузі.

Метою даної статті є подання аналітичних оцінок Стратегічного оборонного бюлетеня України до 2020 р.

6 червня 2016 р. указом Президента України було введено в дію Рішення Ради національної безпеки та оборони України від 20 травня 2016 р. «Про Стратегічний оборонний бюлетень України». Безумовно, цей документ є важливим стратегічним аспектом процесу розбудови оборонної складової нашої держави, особливо зараз коли ми маємо складу конфліктогенну ситуацію на сході. Посилення обороноспроможності є важливим практичним завданням в контексті загального воєнного будівництва, а також розвитку вітчизняного воєнно-промислового комплексу. Потрібно зауважити і на тому, що в рамках інтеграції України до Північноатлантичного альянсу цей документ відіграє важливу роль щодо покращення координації та імплементації державних, державних цільових оборонних програм та річних національних програм співробітництва Україна – НАТО. З історичної точки зору, Стратегічний оборонний бюлетень передбачає позбавлення від застарілих підходів і стандартів та перехід на нові. Все це, в своїй сукупності, визначає даний документ як стратегічно важливий та практично

доцільний в процесі зміцнення національної безпеки та підвищення рівня обороноздатності.

Але, на думку автора, зважаючи на таку виключну важливість даний документ потребує аналітичних оцінок основних змістових положень та співставлення їх із реальною ситуацією та можливостями.

Термін реалізації положень Бюлетеня розрахований до 2020 р. З одного боку, це достатній період для імплементації більшості положень і реформування оборонного сектору. З іншого, потрібно зважати на те, що за ці майже повні п'ять років ситуація в Україні може кардинально змінитись, враховуючи ті деструктивні політичні та економічні тенденції, які є на сьогоднішній день. Нові парламентські вибори, які планується провести восени цього року, мають всі підстави змінити розстановку політичних сил у Верховній Раді, що відповідним чином позначиться на процесі прийняття важливих політичних рішень. Така ситуація, в перспективі, може ускладнити процес реалізації положень Бюлетеня. Виходячи з цього, на думку автора, період дії даного документа доцільно було б визначити в межах до 2018 р., а в разі наявності сприятливої для подальшої реалізації внутрішньої ситуації – продовжити дію до 2020 р. Це дало б можливість, по-перше, проаналізувати ті досягнення, які вже вдалося б зробити і внести відповідні корективи, а по-друге – проводити подальшу імплементацію у відповідності до ситуації, яка склалась би на той час. В такому контексті рівень ефективності реалізації змістових положень Бюлетеня збільшився б і мав би більшу практичну цінність.

Актуальним видається аналіз деяких положень Розділу II, який присвячено Системі управління силами оборони [1]. В п. 2.2. сказано: «у системі органів державної влади Верховна Рада України відіграє важливу роль, приймаючи своєчасні рішення, спрямовані на забезпечення обороноздатності держави» [1]. Підпадає під сумнів фраза «своєчасні рішення». Останнім часом робота Верховної Ради являє собою «дискусійний клуб» в якому більше йде розмов, ніж прийняття важливих рішень. Підтвердженням цьому є результати опитування громадян України, яке проводилось з 18 лютого по 4 березня 2016 року. Більшість респондентів (59%) оцінили роботу Верховної Ради як негативну [2]. Колишній народний депутат 2010–2012 рр. В. Матчук охарактеризував роботу Ради як таку, яка «зайшла у стан, який у боксерів називається клінч. Це коли гравець ще не падає, але удари вже тримати не може, боксери вцепилися один в одного, їм невимовно важко, глядачам неприємно, арбітру гидко» [3]. В такій ситуації рівень «своєчасності» знижується в рази, особливо, якщо говорити про реалізацію положень Бюлетеня. Виходячи з цього, доцільним вбачається спочатку налагодження процесу ефективної роботи Верховної Ради, а вже після цього приступати до імплементації положень документа. В протилежному випадку, це може призвести не лише до затягування процесу реформ в галузі оборони, але і до серйозних негативних наслідків у сфері загального воєнного будівництва.

Пункт 2.5., в якому мова йде про те, що «Рада національної безпеки і оборони України відповідальна за координацію та контроль діяльності органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони» [1]. Цей пункт також потребує аналізу, адже за останні роки рівень практичної дієвості РНБО знизився в рази, що

є наслідком того, що загальна деструктивна політична ситуація позначається неминуче і на цій структурі. Потрібно зауважити на тому, що в процесі практичної реалізації положень Стратегічного оборонного бюлетеня РНБО відіграє одну з ключових ролей, так як виступає ініціатором даного документа. Виходячи з цього, актуальним є посилення та розширення співробітництва Ради національної безпеки та оборони із відповідними державними органами і структурами з метою більш детального вивчення специфіки положень Бюлетеня у співвідношенні зі сферами, де вони будуть реалізовані. Це надасть можливість проводити подальшу оборонну політику більш виважено та цілеспрямовано.

Змістові положення п. 2.8. в яких мова йде про те, що «планується до 2020 року ввести окремі посади «Головнокомандувач Збройних Сил України» та «Начальник Генерального штабу Збройних Сил України», які на цей час об'єднані. Це може відбутися раніше за умови зниження рівня воєнної загрози національній безпеці України (завершення в Україні особливого періоду)», також потребують аналізу [1]. Як свідчить досвід структурних та посадових реформвань в Україні, це, зазвичай, призводить до ще більших ускладнень та розбіжностей в загальній структурі управління, особливо актуальним це питання є для оборонних структур і відомств, на які покладена відповідальність за безпеку нашої країни та громадян. На сьогоднішній день, система управління сектором оборони та Збройними Силами залишається недосконалою. Реформування структури центрального апарату Міністерства оборони та Генерального штабу гальмується, насамперед, відсутністю дієвої системи демократичного цивільного контролю [4, с. 7]. Практика призначення на посаду Міністра оборони генералів є однією з очевидних причин зазначеної проблеми, порушенням базових принципів демократичного цивільного контролю над Збройними Силами [5, р. 5]. Виходячи з цього, ініціатива запровадження окремих посад «Головнокомандувач Збройних Сил України» та «Начальник Генерального штабу Збройних Сил України», на думку автора, видається не зовсім доцільною в рамках нинішнього процесу оборонного реформування. По-перше, це створить чергові колізії в структурі воєнного управління, які будуть пов'язані із розподілом повноважень та адміністративного ресурсу. По-друге, вимагатиме виділення більшої суми коштів із державного бюджету на утримання апарату при цих посадах. По-третє, може стати додатковим підґрунтям для розвитку різного роду корупційних схем у вищих оборонних ешелонах влади. Враховуючи такі обставини, потрібно спочатку провести і завершити всі реформи, які пов'язані із ліквідацією корупції на всіх рівнях; налагодити чіткий практичний взаємозв'язок між усіма ланками системи адміністративного управління, особливо щодо оборонних структур і відомств. Лише після цього можна буде говорити про структурну реорганізацію в оборонній галузі.

Важливим видається аналіз положень Розділу III, який присвячено механізму імплементації оборонної реформи, особливо пп. 3.2., 3.3. та 3.6.

В п. 3.2. зазначено, що «єдиною всеосяжною метою оборонної реформи є розвиток відповідно до євроатлантичних норм та критеріїв членства в НАТО спроможностей Міністерства оборони України, Збройних Сил України та інших складових сил оборони,

необхідних для адекватного реагування на загрози національній безпеці у воєнній сфері, захисту України, її суверенітету, територіальної цілісності та непорушності (недоторканності) кордонів, підтримки міжнародного миру та безпеки» [1]. На сьогоднішній день рівень реальних спроможностей Міністерства оборони, Збройних Сил та інших складових сил оборони є настільки низьким, що він не тільки не відповідає євроатлантичним нормам, а і не дотягує до європейських. В основі цього лежить ряд причин деструктивного характеру, серед яких: недостатнє фінансування оборонної галузі; технічна та моральна застарілість принципів, механізмів, інструментів та підходів щодо розробки і прийняття рішень відносно адекватного реагування на сучасні виклики та загрози; недоліки в рамках системи адміністративного управління; високий рівень корупції; значна відсталість національного воєнно-промислового комплексу від сучасних тенденцій в цій галузі та ряд ін. З огляду на це, перед тим, як починати реформи в цій площині, потрібно повністю вирішити вищезазначені проблеми, провести необхідні консультації із провідними вітчизняними та зарубіжними експертами, налагодити дієвий практичний діалог із керівництвом України щодо ключових питань в галузі оборони і лише потім приступати до реформ. Така послідовність дій, в перспективі, може позитивним чином позначитись на реалізації положень даного пункту.

Що стосується організаційного механізму впровадження оборонної реформи (п. 3.3.), то тут потрібно звернути увагу на структуру, механізм та повноваження задіяних в процесі органів. Згідно Стратегічного оборонного бюлетеня Рада національної безпеки і оборони України здійснює загальний моніторинг ефективності заходів з впровадження оборонної реформи [1]. Національна рада реформ як спеціальний консультативно-дорадчий орган при Президенті України забезпечує координацію заходів стратегічного планування, впровадження в Україні єдиної державної політики реформ та їх реалізації. Забезпечення координації, моніторинг та оцінка оборонної реформи здійснюється Комітетом реформ Міністерства оборони України та Збройних Сил України (далі – Комітет реформ) під головуванням Міністра оборони України. До складу Комітету реформ включаються представники Міністерства оборони України, інших центральних органів виконавчої влади, Збройних Сил України, інших складових сил оборони, радники від держав – членів НАТО, народні депутати України, волонтери та представники організацій громадянського суспільства.

Якщо РНБО виступає в якості органу, який здійснює загальний моніторинг ефективності, то його діяльність повинна бути відпрацьована до найменших дрібниць. На думку автора, нинішній стан цієї структури не в повній мірі відповідає поставленим завданням, а тому потребує серйозного реформування та доопрацювання, особливо щодо практичної складової. Що стосується Національної ради реформ, то результати її діяльності на сьогоднішній день також не є ефективними в контексті подолання нагальних проблем суспільства та держави в цілому. Відтак, постає питання про доцільність покладання на даний орган координацію заходів стратегічного планування. Автор вважає, що більш справедливим, в цьому відношенні, є покладання цих обов'язків на Міністерство оборони та Генеральний штаб, які є більш компетентними в цьому питанні, особливо, якщо мова йде

про оборонну галузь. Щодо діяльності комітету реформ, то тут виникає питання про доцільність залучення до такого важливого процесу волонтерів та представників організацій громадянського суспільства. Постає питання про те, яку користь може складати їх діяльність. З одного боку, волонтерська діяльність є актуальною з точки зору надання необхідної допомоги (технічної, медичної, соціальної) в рамках АТО: тут дійсно внесок є набагато більшим, ніж підтримка держави. З іншого боку в контексті оборонної реформи потрібні скоріше профільні фахівці та експерти, які глибоко розуміються в такого роду питаннях. Таким чином участь волонтерів та представників громадських організацій повинна бути переглянута.

Ресурсне забезпечення (п. 3.6.) завжди відіграло та продовжує відігравати важливу роль в контексті проведення будь-якого роду реформ. В Стратегічному оборонному бюлетені мова йде про те, що «заходи, спрямовані на досягнення цілей оборонної реформи, повинні забезпечуватися у межах видатків, визначених Законом України про Державний бюджет України на відповідний рік, а також можуть фінансуватися додатково за рахунок благодійних внесків фізичних та юридичних осіб у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, та з інших джерел, не заборонених законодавством» [1]. Знову все впирається у фінансування. Якщо подивитись скільки коштів передбачено виділити на оборонну галузь в бюджеті на 2016 рік (55,6 млрд грн [6] (або 2,46% ВВП)) то неважко спрогнозувати, що в подальшому ці видатки якщо і будуть збільшені то не набагато. Зрозуміло, що цих коштів буде недостатньо, що автоматично викличе потребу в отриманні додаткових кредитів ззовні. Така кредитна політика, з одного боку, сприятиме подальшій реалізації реформ, з іншого – втягуватиме країну в «боргову яму», з якої буде дуже важко вибратись. Важливим є те, аби не допустити зменшення обсягів такого роду видатків. Підтвердженням нестачі коштів слугує друга частина речення, в якій мова йде про отримання коштів від фізичних та юридичних осіб, а це, в свою чергу, передбачатиме запровадження додаткових податків та внесків. Відтак, питання подальшого фінансування реформування оборонного сектору постає одним із найбільш актуальних і в залежності від того, наскільки об'єктивною буде політика держави по відношенню до цього, залежатиме практична ефективність виконання положень Бюлетеня.

Особливу увагу потрібно звернути на п. 4.2. Розділу IV, в якому визначені основні п'ять стратегічних цілей в рамках оборонної реформи:

- об'єднане керівництво силами оборони, що здійснюється відповідно до принципів і стандартів, прийнятих державами-членами НАТО;
- ефективна політика, системи планування і управління ресурсами в секторі оборони з використанням сучасних євроатлантичних підходів;
- оперативні (бойові, спеціальні) спроможності сил оборони, необхідні для гарантованої відсічі збройній агресії, оборони держави, підтримання миру та міжнародної безпеки;
- об'єднана система логістики і система медичного забезпечення, здатні надати підтримку всім компонентам сил оборони;
- професіоналізація сил оборони та створення необхідного військового резерву [1].

Що стосується першої цілі, то для того, щоб мати можливість здійснювати керівництво силами оборони згідно із принципами та стандартами НАТО, потрібно мати відповідну базу та технічне оснащення, чого в нашій країні на сьогоднішній день немає. Серйозна прірва в технічному відставанні від останніх розробок в галузі оборони не дає можливості Україні адекватно і своєчасно реагувати на сучасні виклики та загрози безпеці. В першу чергу це пов'язано із тим, що має місце недостатнє фінансування ВПК та низький рівень підготовки наукових кадрів. Внаслідок цього, спочатку потрібно поступово модернізувати вітчизняний ВПК у відповідності до євроатлантичних стандартів із урахуванням достатнього фінансування та підвищити загальний науковий рівень, а вже потім приступати до здійснення об'єднаного керівництва на основі принципів і стандартів НАТО.

Відносно системи планування і управління ресурсами в секторі оборони, то про це вже було частково згадано вище, але можна додати, що повинен бути проведений глибокий комплексний аналіз реальних та потенційних ресурсних можливостей України на сьогоднішній день і на перспективу. Це надасть можливість розробити систему рівномірного розподілу ресурсів по відповідних галузях. Також в цьому питанні актуальним видається запровадження сучасних енергозберігаючих технологій, що зможе зекономити частину коштів.

Якщо говорити про третю ціль, то треба зробити наголос на низькому рівні оперативних спроможностей сил оборони, які, на сьогоднішній день, не здатні в повній мірі надавати гарантовану відсіч збройній агресії, про що свідчать останні дані Інформаційно-аналітичного центру національної безпеки України [7]. Для того, щоб їх привести в стан ефективної протидії загрозам, потрібно виділяти щорічно великі обсяги коштів на професійну підготовку. Важливим в цьому є те, що необхідно робити ставку саме на національних фахівців, інструкторів, викладачів. Залучення іноземних спеціалістів є позитивним, але відсутність у них знань про специфіку та характерні особливості поведінки військових, ситуацію в Україні та інші важливі аспекти робить їх діяльність неефективною. Виходячи з цього, потрібно, в першу чергу, орієнтуватись на власні можливості, і розвивати свою національну військову компоненту.

В рамках четвертої цілі мова йде про об'єднану систему логістики і систему медичного забезпечення, які здатні надати підтримку всім компонентам сил оборони. Аналіз сучасної системи медичного забезпечення в Україні свідчить про недосконалість підходів ефективного медичного обслуговування населення. Головною проблемою нинішньої системи охорони здоров'я експерти називають низький рівень забезпечення населення медичними послугами [8]. Якщо говорити про воєнну галузь, то тут ми маємо таку ж саму ситуацію. Недостатнє фінансування із бюджету медичної галузі в цілому накладає свій відбиток на воєнній компоненті. Тому перш ніж почати втілювати в життя дану ціль потрібно провести структуровану комплексну реформу національної медичної галузі у відповідності до норм і стандартів Всесвітньої організації охорони здоров'я і лише після аналізу її результатів можна буде говорити про об'єднану систему логістики і систему медичного забезпечення.

І остання ціль – професіоналізація сил оборони та створення необхідного військового резерву. Ціль

дуже важлива та актуальна, але враховуючи нинішній недостатній загальний рівень військової підготовки важко говорити про професіоналізацію. Виходячи з цього, потрібно розробити загальнонаціональну програму підготовки професійних військовослужбовців та резерву згідно із стандартами НАТО. Такого роду захід вимагає вкладання суттєвих коштів, а тому говорити про швидку реалізацію даного заходу не доводиться. Треба зауважити, що перехід Збройних Сил на контрактну основу сприятиме підвищенню рівня професіоналізму серед військових, але і ця справа вимагає часу, коштів та ресурсів. Тому перш ніж почати втілювати в життя дану ціль потрібно об'єктивно оцінити і проаналізувати існуючу ситуацію та можливості.

Висновки. Підсумовуючи зміст головних аспектів Стратегічного оборонного бюлетеня до 2020 р. потрібно зауважити на тому, що об'єднуючим чинником усіх них є недостатнє підготовленість державної влади до такого роду дій. Це пов'язано із проблемами економічного, політичного, соціального, нормативно-правового та іншого характеру. Перш ніж починати реалізовувати будь-який із вищенаведених пунктів, потрібно здійснити ряд внутрішніх трансформаційних складних перетворень та реформ, і лише після детального аналізу їх практичних результатів можна приступати до імплементації змістових положень Бюлетеня.

Достатньо високий рівень амбіційності положень даного документу свідчить про прагнення держави до серйозних змін в оборонній галузі, але за такий невеликий проміжок часу буде високим досягненням, якщо буде здійснено хоча б третину із задекларованих намірів. Співставлення заявлених реформаторських кроків із нинішньою ситуацією свідчить про неможливість повноцінної реалізації даного документу.

Аналіз ключових положень Стратегічного оборонного бюлетеня засвідчив невідповідність ряду органів та структур до таких стратегічно важливих перетворень. Це обумовлено рядом причин, серед яких головними виступають: недостатнє фінансування ключових галузей (оборонна, медична, наукова, воєнно-промислова і т.д.), високий рівень корупції, низький рівень ефективності діяльності Верховної Ради, відсутність системності та чіткого діалогу між основними гілками влади, низький практичний результат від проведених реформ та ряд інших. Всі вони, в своїй сукупності, створюють ситуацію, в якій неможливим стає продуктивний розвиток реформи оборонної галузі. Тому перш ніж починати імплементацію Стратегічного оборонного бюлетеня, потрібно чітко усвідомити терміни; можливості структур, відповідальних за здійснення реформ; обсяги фінансування; реальні та потенційні обсяги ресурсної бази та інші чинники. Лише за таких умов буде мати місце практична доцільність реалізації даного документу.

Перспективи подальших розвідок. В процесі подальшого дослідження даної проблеми перспективним видається комплексний глибокий аналіз всього Стратегічного оборонного бюлетеня із зазначенням слабких сторін. Це надасть можливість визначити сфери, щодо яких потрібно приділяти більше уваги з боку керівних профільних органів держави. Саме за допомогою аналітичного підходу можна в перспективі спрогнозувати подальший розвиток реформування оборонного сектору України.

Список використаних джерел

1. Указ Президента України №240/2016 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 травня 2016 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України» від 6 червня 2016 р. [Електронний ресурс] / Офіційне інтернет-представництво Президента України. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/2402016-20137> (06.06.2016). – Назва з екрану.
2. Рейтинги президента, прем'єра і Ради обвалилися до мінімуму [Електронний ресурс] / Українська правда. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/news/2016/04/15/7105646/> (15.04.2016). – Назва з екрану.
3. Матчук В. Рада неїездатна, ми приречені на перевибори [Електронний ресурс] / Українська правда. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/columns/2016/02/17/7099368/> (17.02.2016). – Назва з екрану.
4. Україна – 2015: важкий початок реформ [Текст] / Україна 2015–2016: випробування реформами (аналітичні оцінки). – Центр Разумкова. – Київ, 2015. – 90 с.
5. Albuquerque A., Hedenskog J. Ukraine: A Defence Sector Reform Assessment [Text] / FOI. – December 2015. – 54 p.
6. Закон України «Про державний бюджет України на 2016 рік» №928–VIII від 25 грудня 2015 р. [Електронний ресурс] / Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/928-19/page> (25.12.2015). – Назва з екрану.
7. Сводные данные АТО – 10 июня [Электронный ресурс] / Информационно-аналитический центр национальной безопасности Украины. – Режим доступа: <http://mediarnbo.org/2016/06/10/svodnyie-dannye-ato-10-iyunya/?lang=ru> (10.06.2016). – Название с экрана.
8. Головні напрямки майбутньої реформи системи охорони здоров'я України [Електронний ресурс] / Центр медичного та репродуктивного права. – Режим доступу: <http://www.medlawcenter.com.ua/ua/news/958.html>. – Назва з екрану.

References

1. Ukaz Prezydenta Ukrainy №240/2016 «Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 20 travnia 2016 roku «Pro Stratehichnyi oboronnyi biuletyn Ukrainy» vid 6 chervnia 2016 r. [Elektronnyi resurs] / Ofitsiine internet-predstavnytstvo Prezydenta Ukrainy. – Rezhym dostupu: <http://www.president.gov.ua/documents/2402016-20137> (06.06.2016). – Nazva z ekranu.
2. Reitynhly prezidenta, premiera i Rady obvalylysia do minimumu [Elektronnyi resurs] / Ukrainska pravda. – Rezhym dostupu: <http://www.pravda.com.ua/news/2016/04/15/7105646/> (15.04.2016). – Nazva z ekranu.
3. Matchuk V. Rada nedijezdatna, my pryrecheni na perevybory [Elektronnyi resurs] / Ukrai'ns'ka pravda. – Rezhym dostupu: <http://www.pravda.com.ua/columns/2016/02/17/7099368/> (17.02.2016). – Nazva z ekranu.
4. Ukraina – 2015: vazhkyi pochatok reform [Tekst] / Ukraina 2015–2016: vyprobuvannia reformamy (analitichni otsinky). – Tsentr Razumkova. – Kyiv, 2015. – 90 s.
5. Albuquerque A., Hedenskog J. Ukraine: A Defence Sector Reform Assessment [Text] / FOI. – December 2015. – 54 p.
6. Zakon Ukrainy «Pro derzhavnyi biudzhety Ukrainy na 2016 rik» №928–VIII vid 25 hrudnia 2015 r. [Elektronnyi resurs] / Ofitsiinyi veb-sait Verkhovnoi Rady Ukrainy. – Rezhym dostupu: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/928-19/page> (25.12.2015). – Nazva z ekranu.
7. Svodnie dannie ATO – 10 iyunia [Elektronnyi resurs] / Informatsionno-analiticheskiy tsentr natsionalnoy bezopasnosti Ukrainy. – Rezhym dostupa: <http://mediarnbo.org/2016/06/10/svodnyie-dannye-ato-10-iyunya/?lang=ru> (10.06.2016). – Nazvanie s ekranu.
8. Holovni napriamky maibutnoi reformy systemy okhorony zdorovia Ukrainy [Elektronnyi resurs] / Tsentr medychnoho ta reproduktyvnoho prava. – Rezhym dostupu: <http://www.medlawcenter.com.ua/ua/news/958.html>. – Nazva z ekranu.

Vonsovych O. S., PhD in Political Science, associate professor of international relations department of Private Joint Stock Company «Higher educational institution «Ukrainian–Polish institution of higher education» «Central European University» (Ukraine, Kyiv), sefinrof@ipnet.ua

Strategic Defense Bulletin of Ukraine up to 2020: analytical assessments

The purpose of this article is to supply analytical assessments of the Strategic Defense Bulletin of Ukraine till 2020. During writing, the author used the following methods: analysis, synthesis, comparison, induction, deduction. The main obtained

conclusions are as follows: before starting to implement the provisions of the Strategic Defense Bulletin of Ukraine, it is necessary to make a number of complex internal changes and reforms, and only after a detailed analysis of their practical results can proceed to its implementation; comparison stated in the Bulletin of reform steps with the current situation demonstrates the impossibility of full realization of this document; before embarking on implementation of the Strategic Defense Bulletin need to clearly understand the terms, the possibility of structures responsible for the implementation of reforms, financing volumes, actual and potential volumes of the resource base and other factors. Only under such conditions will take place the practical feasibility of this document.

Keywords: reforms, defense industry, problems, cooperation, analytical assessment.

Вонсович А. С., кандидат политических наук, доцент кафедры международных отношений, ЧАО «Украинско-Польское высшее учебное заведение «Центрально-Европейский университет» (Украина, Киев), sefinrof@ipnet.ua

Стратегический оборонный бюллетень Украины до 2020 г.: аналитические оценки

Целью данной статьи является подача аналитических оценок Стратегического оборонного бюллетеня Украины до 2020 г. Во время написания статьи, автором были использованы следующие методы: анализ, синтез, сравнение, индукция, дедукция. Основные полученные выводы состоят в следующем: перед тем, как начинать реализовывать положения Стратегического оборонного бюллетеня Украины, нужно совершить ряд внутренних сложных преобразований и реформ, и только после детального анализа их практических результатов можно приступать к его имплементации; сопоставление заявленных в Бюллетене реформаторских шагов с нынешней ситуацией свидетельствует о невозможности полноценной реализации данного документа; прежде чем начинать имплементацию Стратегического оборонного бюллетеня нужно четко осознавать сроки, возможности структур, ответственных за проведение реформ, объемы финансирования, реальные и потенциальные объемы ресурсной базы и другие факторы. Только при таких условиях будет иметь место практическая целесообразность реализации данного документа.

Ключевые слова: реформы, оборонная отрасль, проблемы, сотрудничество, аналитические оценки.

* * *

УДК 32.01(477)–05+94(477)–05

Гоцуляк В. М., кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри філософії і політології, Хмельницький національний університет (Україна, Хмельницький), gotsylak@ukr.net

СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОГО ЛОБІЗМУ В УКРАЇНІ

Виступаючи в якості важливого і необхідного інституту демократичного процесу, лобізм є формою законного впливу груп інтересів на управлінські рішення державних органів. Але такі практики впливу на представників влади, як незаконний тиск, хабарництво, корупція, формують негативне ставлення до лобізму загалом. В силу можливості поширення таких практик і необхідності запобігання їм, лобізм має бути контрольованим.

Для підвищення ефективності публічного управління вкрай важливо створити легальні форми для лобіювання.

Для того, щоб лобізм став невід'ємною ознакою правової держави необхідно запровадити нормативно-правове регулювання лобістської діяльності. Тільки тоді лобізм як конституційно-правовий інститут допомагатиме вираженню інтересів різноманітних суб'єктів правовідносин.

Ключові слова: лобізм, контроль, правове регулювання, демократичний процес, соціальна диференціація, агенти, нормативно-правові акти, правові стимули, правові обмеження.

В суспільній свідомості нашої країни процес лобіювання є складовою частиною розвитку корупційних процесів. Але це не означає, що за лобізмом не визнають його важливої комунікативної ролі в соціальних інтеракціях.

Лобізм в тій чи іншій формі практикується практично у всіх країнах, він неодмінний супутник державного врядування. Процеси формування рішень, механізми впливу на громадську думку, захисту власної позиції – все це, в широкому розумінні, може сприйматися як явище, що кореспондується з поняттям «лобіювання» [1, с. 50].